

[Thorndahl]

meddelelse af dispensation betyder, at kommunalbestyrelsens flertal kan forgyldte eller ruinere en handlende alt efter sympati eller mangel på samme.

Besvarelse (29/3 82):

Industriministeren (Erling Jensen):

Som det sikkert er hr. Thorndahl bekendt, er butikstidsloven resultatet af et flerårigt kommissionsarbejde. En betydelig majoritet i folketinget vedtog i 1976 med småændringer det af kommissionsflertallet anbefalede og af handelsministeren fremsatte lovforslag.

Med 1976-loven bevægede man sig væk fra den hidtidige lovgivnings princip om faste og ensartede tidsangivelser. Loven er i dag baseret på det grundprincip, at de handlende inden for visse grænser skal have mulighed for at tilpasse åbningstiden efter geografiske, årstidsmæssige og branchemæssige mønstre. Denne fleksibilitet, der er indbygget i loven giver adgang for de handlende til efter frit valg at holde åbent indtil 6 timer ugentligt efter den almindelige lukketids indtræden kl. 17.30. Valgfriheden giver muligheder for de forskellige butikformer til bedre at betjene kunderne, en valgfrihed, som de små butikker formentlig bedst kan udnytte ved at anvende de supplerende 6 timer på andre tider, end supermarkederne og discountbutikkerne anvender deres.

Med den nye butikstidslov blev der samtidig åbnet mulighed for, at kommunalbestyrelserne kunne foretage en afgrænsning af områder, der i det væsentlige benyttes til sommer- og weekendophold med den konsekvens, at lovens lukketider ikke gælder for disse områder. Når der i begrundelsen for spørgsmålet siges, at den nuværende praksis for meddelelse af dispensation betyder, at kommunalbestyrelsens flertal kan forgyldte eller ruinere en handlende alt efter sympati eller mangel på samme, må jeg minde om, at kommunalbestyrelsernes afgørelse kan indbringes for det af ministeren nedsatte ankenævn. I øvrigt mener jeg, at et vist lokalt selvstyre på dette som på flere andre områder er en naturlig og rimelig ordning.

En forbrugervenlig ordning, der er indbygget i butikstidsloven tillader forskellige butikformer, f. eks. kiosker, benzinstationer og bagerbutikker, at sælge en række nødvendighedsvarer uden for de normale lukketider.

Denne ordning gjaldt også tidligere, men vareområdet for disse butikker blev udvidet med den nye butikstidslov og er senere blevet yderligere forøget.

Jeg undervurderer på ingen måde de problemer, som motoriseringen og udbygningen af supermarkeder og discountbutikker skaber for nærbutikkerne, men jeg tror ikke, at disse problemer vil forsvinde med butikstidslovens bortfald.

Den butikstidslov vi har, er som nævnt baseret på et særdeles omhyggeligt lovforberedende arbejde, hvor de forskellige hensyn af samfunds-, erhvervs- og forbrugermæssig karakter, der spiller ind i lukketidsproblematikken, er vejet op mod hinanden på en efter min mening rimelig og forsvarlig måde, og jeg agter ikke kun få år efter, at loven så dagens lys, at stille forslag om dens ophævelse.

Spm. nr. 486

Til ministeren for offentlige arbejder (23/3 82) af:

Poulsgaard (FP):

»Hvad agter ministeren at foretage sig, for at lokalsamfundet Nr. Lyngby fortsat kan fungere?«

Begrundelse

Vi har nu længe nok diskuteret kystsikring, og hvem der skal betale for hvad. Fremskridtspartiet har gang på gang påpeget, at så længe vi bruger 19 mia kr. årligt til understøttelse, ligger der meningsfyldt arbejde i at sikre de danske kyster.

De fastboende i Nr. Lyngby har i hvert fald krav på, at der sker en hurtig indsats. Vi har i dagspressen (Vendsyssel Tidende, Aalborg Stiftstidende og nu også B.T.) set, hvorledes det ene hus efter det andet styrter i havet, og på det seneste har man lukket vejen og derved afskåret lokalbefolkningen fra deres nærbutikker.

Besvarelse (26/3 82):

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

Det skal indledningsvis præciseres, at der ikke påhviler staten nogen forpligtelse til at sikre kysten ved Nr. Lyngby, og at de foranstaltninger, der bør træffes af sikkerheds-